

Attityder till försvar och nedrustning i Kanada

bP 505/2

National Library
of Sweden

ATTITYDER TILL FÖRSVAR OCH NEDRUSTNING I KANADA

Paul, John och Laulicht, Jerome: IN YOUR OPINION, Leaders' and Voters' attitydes on Defense and Disarmament. Vol. I.

Clarkson, Ontario, Canadian Peace Research Institute, 1963.

IN YOUR OPINION är den första delen av en analys i två delar av kanadensiska attityder till försvar, nedrustning, FN, kommunism, kärnvapenkrig m.m. Intervjusvar har insamlats från sex olika samples: ett riksgenomsnitt av väljare, mindre samples av elitgrupper som politiska ledare (parlamentsledamöter), näringslivets ledare (medlemmar av handelskammare) och fackföreningsledare, vidare tonåringar samt bidragsgivare till det kanadensiska institutet för fredsforskning. Det är den sistnämnda organisationen, som företagit undersökningen.

Den största förtjänsten i denna undersökning ligger i mångfalden av de grupper, som samplats. Eftersom både elitgrupper och den breda allmänheten studerats, kan man jämföra åsikterna hos kanadensare med större och mindre inflytande. Den separata samplen av bidragsgivare tillåter också forskare att isolera opinionen hos de aktivt engagerade.

En annan förtjänst utgör omfånget av frågor. Beträffande resultaten skall här endast nämnas några. I sin inställning till FN är tydligen majoriteten av den kanadensiska allmänheten mycket positiv. Tre av fyra väljare anser sålunda att alla konflikter mellan nationer skall avgöras av Internationella domstolen. En liknande proportion stöder en stark permanent FN-armé. Då det gäller att betala för denna armé, är dock endast en tredjedel villiga härtill. De politiska ledarna och fackföreningsledarna visar i detta fall större generositet. Detsamma gäller frågan om en ökning av Kanadas ekonomiska hjälp till underutvecklade länder.

De flesta kanadensare (81 %) betraktar den ryska kommunismen som en fara för västerlandet. Men då det gäller frågan om hur denna fara skall bekämpas, är man inte enig. Närmare hälften av allmänheten (42 %) anser, att västmakterna bör vidtaga alla medel för att bekämpa kommunismen, även om det skulle innebära risk för kärnvapenkrig. Men något fler (47 %) delar inte denna uppfattning. De tre elitgrupperna visar långt större obe-

ATTITYPER TILL FÖRVAR OCH FÖRHÅLLNING I KÄRLIGA

Paul, John och Lillian, följande är YOUR OPINION, ledare och Votera
attityden om belägg och divanerna, Vol. I

Starkon, Ontario, Canadian Peace Research Institute, 1961.

IN YOUR OPINION är den första delen av en analys i två delar av kanaden-
klass attityder till förvar, nedskrivning, FN, kommunism, kärnvapenkontroll
o.m. Intervjuerna har utvecklats från sex olika samlingar: ett riksdags-
område av väpnade, mindre samlingar av elitgrupper och politiska ledare
(partimentledare), kärnkraftsindustris ledare (ledare av handelskommittéer)
och läroplanens ledare, vidare forskare samt bidragsgivare till det
kanadensiska institutet för konfliktsökning. Det är den sistnämnda orga-
nisationen, som förtärligt undersöks.

Den största förändringen i denna undersökning ligger i mönster av de
grupper, som sammanfattas. Ett stort antal elitgrupper och den breda allmän-
heten studeras, som man jämför resultaten hos kanadensarna med större
och mindre inflytande. Den separata analysen av bidragsgivare tillför
samma forskare till ledare av grupper som de aktivt engagerade.

En annan förändring utgår utifrån ett omfattande resultat som skall
här endast nämnas kort. I sin inställning till FN är tydligen majorite-
ten av den kanadensiska allmänheten negativ. Tre av fyra väpnade
anses alltså inte alla konflikter mellan nationer skall svöras av in-
ternationella domstolar. En liknande proposition stöder en stark per-
cent av befolkningen. De som vill att befalla för denna grund, är dock endast en
fördelad viktiga hälsor. De politiska ledarna och forskningsledarna
visar i detta fall större generositet. Deras svar gäller främst om en öf-
ning av bevakad ekonomiska hjälp till utvecklingsländer.

De flesta kanadensarna (81 %) betraktar den ryska kommunismen som en fara
för västvärlden. Men de som vill främja främjandet av denna fara skall be-
räknas, är som inte står för kärnkraftens utveckling (42 %) anses,
ett västvärlden för västvärlden alla medel för att bekämpa kommunismen, även
om det skulle innebära risk för kärnvapenkontroll. Men något fler (47 %) önskar
därför inte denna uppgift. De två elitgrupperna visar liknande öns-

nägenhet att tillgripa våld (81-88 %) och är mera villiga att förhandla. En icke ringa del av de kanadensiska väljarna (41 %) vill öka landets försvarsstyrkor men lika många är nöjda med den nuvarande storleken. Elitgrupperna, speciellt fackföreningsledarna, är ej lika villiga att stärka försvaret. En spridning av kärnvapen till flera länder anses innebära en ökad risk för kärnvapenkrig av en majoritet av väljarna och av en ännu större majoritet av elitgrupperna. Att Kanada själv skulle förvärva kärnvapen, är en tanke, som stöds av tre fjärdedelar av näringslivets ledare, tre femtedelar av väljarna men som endast får stöd av en tredjedel av fackföreningsledare och politiska ledare. En omfattande majoritet (88 %) är motståndare till en ensidig avrustning men en något större majoritet (92 %) är anhängare av en allmän nedrustning med ordentliga kontrollmöjligheter. De tre elitgrupperna företer här ännu högre procentsiffror.

Om en allmän nedrustning ej kommer till stånd, fruktar många kanadensare (38 %) att ett atomvärldskrig kommer att bryta ut, en fara, som dock ungefär lika många väljare (39 %) betraktar som osannolik. I detta avseende är elitgrupperna mera optimistiska. Om Kanada skulle bli inbegripet i ett atomkrig, tror 3 av 4 väljare att hälften eller mer av den kanadensiska befolkningen kommer att dödas. I detta fall är de tre elitgrupperna inte fullt så pessimistiska. Det förefaller som om betydligt fler kanadensare överskattar snarare än underskattar den destruktiva effekten av en vätebomb.

Hur reagerar den enskilda människan i den nuvarande världspolitiska situationen? Känner hon något personligt ansvar då det gäller att förhindra krig eller behärskas hon av en känsla av hjälplöshet och apati? Det vanligaste svaret hos de kanadensiska väljarna (43 %) är, att de ingenting kan göra och att det är regeringens skyldighet att göra något. Ungefär en tredjedel tycks ha en känsla av personligt ansvar. I motsats härtill anger en överväldigande majoritet av fackföreningsledarna (87 %) och de politiska ledarna (90 %) ett personligt engagemang och ansvar i arbetet på att förhindra krig. Det finns tydligen hos allmänheten en utbredd känsla av apati och en brist på personligt ansvar inför frågan om krig och fred. Men glädjande nog intar de opinionsbildande grupperna inom politik och fackföreningsrörelse en mera ansvarsmedveten hållning.

Någonstans i tillägg till (51-52 §) och är mera villiga att förändras.
 En löse ringa del av de kanadensiska väljarna (41 §) vill öka landets
 föreningsstyrkor men inte några är nöjda med den nuvarande storleken. Rik-
 styrelsen, speciellt iackförordnades, är ej lika villiga att öka
 försvaret. En avsaknad av kärnverken till flera länder anses innebära en
 ökad risk för kärnavsaknad av en avsaknad av väljarna och av en ökad
 ökning av kärnavsaknad av väljarna. Att Kanada skulle förtvåva kärn-
 vapen, är en tanke, som stöds av tre förändringar av kärnverken i ledare,
 tre förändringar av väljarna som också stöds av en tredjedel av läsk-
 förordningsledare och politiska ledare. En omfattande majoritet (55 §) är
 nöjda med till en god del övertalning men en något större majoritet
 (52 §) är av åsikten att en allmän nedrustning med ordentliga kontroll-
 åtgärder. De tre sällskaperna föreslår här ännu några processer.
 Om en allmän nedrustning avkommer till stånd, främjar många kanadensare
 (53 §) att ett kontrollsystem kommit till stånd, som inte, som dock nu-
 gärn är, lika många väljare (52 §) betraktar som osannolik. I detta avseende
 är sällskaperna mer optimistiska. De kanadensiska väljarna till förordningen i ett
 atomkraft, som i en värdig och tillräckligt stor av den kanadensiska
 befolkningen kommer att öka. I detta fall är de tre sällskaperna inte
 fullt så pessimistiska. Det förändrar som en betydligt fler kanadensare
 övervakare skulle ha underkastat den destruktiva effekten av en väst-
 land.

En regering som enskilda medlemmar i den nuvarande världspolitiska situa-
 tionen känner sig något personligt ansvar för att förändras
 krig eller befärsen som av en känsla av tillit och spänning för var-
 jagade svarar hos de kanadensiska väljarna (41 §) är, att de inte
 kan göra och att det är regeringens skyldighet att göra något. Inget
 en tredjedel tycker sig en känsla av personligt ansvar. I senaste häft
 anger en överväldigande majoritet av iackförordnades (51 §) och de
 politiska ledarna (50 §) ett personligt engagemang och ansvar i arbetet
 på ett förändras krig. Det finns tydliga och allmänheten en utvecklad kän-
 sa av spänning och en frukt på personligt ansvar inför frögen om krig och
 fred. När fridjande och inför de optimerande gruppen från politik
 och iackförordnades är mer ansvarsvärdiga.

Vid en jämförelse mellan tonåringar och vuxna finner man en nära överensstämmelse mellan de båda grupperna. Endast i 16 fall av 61 avviker svaren från de två grupperna signifikant från varandra, och endast i 5 fall är denna signifikans mera utpräglad. Tonåringarna är sålunda villiga att anslå en större del av Kanadas försvarsbudget åt en FN-armé än de vuxna. Vidare är de mindre villiga att se västmakterna riskera ett kärnvapenkrig för att bekämpa kommunismen. Över hälften av tonåringarna (54 %) tyckte att Kanadas försvarsstyrkor skulle vara större, jämfört med 41 % av de vuxna. En större del av tonåringarna (41 %) känner också ett personligt ansvar, då det gäller att förhindra krig medan endast en tredjedel av de vuxna anger ett sådant. I jämförelse med de vuxna visar således Kanadas tonåringar en mer positiv inställning till FN:s internationella polisstyrka, en starkare försvarsvilja men en mindre benägenhet att lösa den internationella konflikten med kommunismen genom våld och ett större personligt ansvar för frågan om krig eller fred.

Bidragsgivarna till fredsforskningsinstitutet utgör en grupp som i genomsnitt tillhör en högre socialklass, har större inkomster och en bättre utbildning än genomsnittet av väljarna. En tredjedel har sålunda universitetsutbildning, vilket är 6 gånger högre än proportionen i genomsnittsbefolkningen. Kvinnorna utgör vidare en klar majoritet. Det är knappast förvånande att dessa personer känner ett större personligt ansvar för fredsfrågan, har en starkare positiv inställning till FN och till ökat internationellt bistånd och är mera villiga att betala för detta stöd än väljarna i genomsnitt. De är också mindre rädda för det kommunistiska hotet, hyser mindre förtroende för väpnad makt och förtröstar sig mera på åtgärder, som syftar till avspänning och vapenkontroll. Men samtidigt är de lika stora motståndare till en ensidig nedrustning som genomsnittsbefolkningen.

En brist, som vidlåder denna i övrigt mycket värdefulla undersökning, är frånvaron av frågor om informationskällor. Varifrån har dessa olika kategorier fått sin upplysning om försvar, nedrustning, FN och andra problem? En jämförelse mellan källorna till försvars- och fredsupplysning och de olika attityderna hade kunnat bli synnerligen intressant. Men även en analys av sambandet mellan de variabler, som finns, och som kan väntas i redogörelsens andra del, torde kunna bjuda på mycken väsentlig information.

